

Ina Slokanova :

Balonček Skakonček in Majdica

Nič več ni mogla poslušati, kaj vse ji je mama naročala; mrzlično je metala obleko nase in neprestano strmel skozi okno na poljano, ki se je kopala v zlatu prvih solnčnih žarkov.

Ko je bila sama, je sedla na hišni prag in čakala. Od sosedovih je pristekla muca Belka in se ji pridružila. Tako lep dan je bil. Nebo čisto in sinje, le tu pa tam se je sprehajal po njem kak drobecen, bel oblaček. Toplo bi bilo in luže na poti so kar vedoma hlapele. Iz hiš so prihajali otroci in se razigrano lovili po cesti. Majdica in muca pa sta gledali proti nebu in čakali Skakončka.

Mahoma so se meglice razdelile. Nekaj drobnega, temnega, obdanega z blestečim žarom se je izvil izza njih in se blizalo zemlji.

»Skakonček!« je zašepetala Majdica in vsa zavzeta strmel proti tisti majhni črni točki, ki se je hitro blizala.

»Mr, mr, menda bo res,« je pritrdila muca.

Da, bil je Skakonček. Čisto dobro sta ga že razločili. Blesteči žar, ki ga je obdajal, se je vse bolj izgubljal in se razlival preko neba.

»Menda so biti tisto solnčni žarki, ki so ga spremljali,« je menila muca.

Komaj je umolknila, je že Skakonček kakor kamen padel z neba in ves zasopel obšel v Majdkinem naročju.

»O, ti moj liubi, dobri prijateljček!« se je razveselila Majdica in sama ni vedela, kako bi ga nežneje božala in milovala.

»Ph, ph,« je težko sopel Skakonček. »hu, to je bila pot. Kakor blisk smo leteli. Kar sam nisem vedel, kdaj sem zaostal. Sprva, dokler je bil Vetrček

z nami, je že šlo, sem lahko letel z žarki vstric, ker me je Vetrček pogajal. Toda ko se je Vetrček poslovil, sem pa vedno bolj zaostajal. Nazadnje je samo še nekaj žarkov letelo z menoj.«

»Kje so pa zdaj?« je vprašala muca.

»Na vse strani so se razkropili. Nekateri so šli v hiše, drugi pa plavajo nad travniki in gozdovi ter jih škrope z zlatom. Tudi v tovarno sem jih nekaj poslal, da bodo imeli delavci solnce.«

»Oh, kako si dober,« se mu je gignjena zahvalila Majdica.

»Kaj za to,« se je branil balonček in pripomnil: »Škoda, da jih ne morete videti, tako ljubka in prijazna bitja so.«

»Pripoveduj vendar, kaj vse si doživel tam gori,« je bila radovedna Majdica in še muca je dejala: »Mr, mr, povej, tako radovedna sem.«

Skakonček je pripovedoval. Vse, kar je doživel je povedal, tudi o Pikapoku, samo tisto je zamolčal, kar je Pikapok njemu prerokoval. Ni ju hotel žalostiti na današnji veseli dan.

Majdica in muca sta se čudili, čudili. Hvalili sta ga, kako velik in neustrašen junak je in Skakončku je bilo to seveda zelo všeč. In je še bolj raztegnil svoje pripovedovanje. Ko je končal, ga je muca pobožala z mehko tačico in še enkrat dejala: »Mrjav, mrjav, kar je res je res, gospod Skakonček je velik junak, na vsem svetu mu ni para.«

Otroci so se zbrali okoli njih in kar verjeti niso mogli Majdici, ko jim je pripovedovala o Skakončkovih iznajdbah.

Skakončku je bilo že kar nerodno in jih je prekinil: »Veste kaj, pojdi mo se na travnik igrat. Jaz bom pa rekel solnčnim žarkom, naj vse zlato, ki ga še imajo v kanglicah, zlijejo na travnik, da nam bo lepo in toplo, kot že dolgo ne.«

Povzpел se je na streho in zaklical: »Žarki, prijateljski, zberite se in sipajte zlato na travnik, kjer se bomo igrali.«

Od vseh strani so prihiteli solnčni žarki, nagnili kanglice in ves dan sipali zlato na travnik, kjer so se otroci igrali.

Ko so zvečer izpraznili kanglice in se poslovili, so bili tudi otroci že utrujeni in so hoteli oditi domov. Toda muca Belka jih je zadržala. Dvignila je repek, skočila prav sredi med nje in rekla:

»Mijav, mijav, počakajte, nekaj bi vam rada povedala.«

»Kaj neki?« so se začudili otroci in prisluhili. Skakonček se je skotalil prav do nje in priostril ušesa.

»Mijav, mrmrjav,« je poudarila muca, »veste otroci, danes je zame prav važen dan, zadnji dan, ko se igram z vami.«

»Zakaj?« se je prestrašila Majdica in tudi drugim je bilo hudo, ker so vsi imeli radi Belko.

»Ker se danes ponoči omožim.«

»Hoho, ta je pa lepa!« se je zasmel jal balonček.

»Nič se ne smeji, nič, to je čisto resna zadeva,« ga je muca krenila s tačko po okroglem trebuščku.

»Jaz sem pa mislil, da si že poročena in sem ti zmeraj rekal gospa.«

»Saj sem tudi bila.« Belka se je razžalostila ob neprijetnem spominu. »Pred letom dni sem se prvič omožila. Oh, ubogi moj Šarko, komaj tri dni sva bila poročena, pa ga je Tomaž nov volčjak raztrgal. Toda tega mi pa ne bo. Moj Risko je najlepši in najpogumnejši muc. Nobenega psa se ne boji, ampak vsi psi se boje njega. In danes ponoči, ko bo stala luna najvišje, se poročiva. Muce in mucji iz desetih vasi pridejo na svatbo. Veselo bo, ko že dolgo ne. Peli bomo in plešali. Tudi vas povabim, vse vas povabim, ker ste pridni in me še nikoli niste preganjali. Pa tebe, Skakonček, seveda tudi. Točno ob polnoči se bomo zbrali na tem travniku.«

Otroci so pa drug za drugim odkimali: »Ne zameri, gospa muca, toda o polnoči vsi tako sladko spimo, res ne moremo priti. Toda mamice bomo prosili, morda imajo kje kaj ostankov za vašo poročno gostijo.«

Otroci so stekli domov in se kmalu vrnili z ostanki jedi.

»Mm, mm,« se je oblizovala muca in se jim zahvaljevala: »Hvala, hvala, preveč bo. Pa ste res dobri, zelo dobri ste. Mm, mm, to bo gostija, škoda, da vas ne bo poleg.«

Majdica ji je prinesla še pisan trak in ga ji zavezala okoli vratu. Pa še cvetke je nabrala in jih ji zateknila za trak, da bo lepa, ko je nevesta.

»Kaj tudi ti ne prideš na svatbo, Skakonček?« ga je pobarala muca.

»Malce truden sem od dolge poti. Ne zameril!« se je opravičeval in dostavil: »Pa veliko sreče ti želim v novem zakonu in veliko, veliko otrok!«

»Tudi mi ti enako želimo!« so pristavili otroci.

»Oh, kako ste nagajivi,« je bilo mucici kar malce nerodno.

»Po poroki pa pojdeva z Riskom na poročno potovanje v sosednjo vas in se nekaj časa ne bomo videli. Toda, ko se vrneva, vas bova z možem vse obiskala. Na svidenje!«

Vsakemu je dala tačko v slovo in se dostojanstveno, kot se za nevesto spodobi, odzibala s travnika.

Skakonček šteje dneve

Skakonček je štel dneve. Petinštirideset jih je že minilo od tistega, ko mu je žarek Pikapok prerokoval, da bo moral čez dva meseca umreti. Petinštirideset dni, to je en mesec in pol. Samo pol meseca življenja šel! Lepi so bili dnevi, ki so prešli. Vsi solnčni in radostni. Zvrhane kanglice zlata so žarki sleherni dan trosili v Črno dolino. Z Majdico sta se igrala, ali pa sta se pogovarjala o mucji Belki, ki se je s svojim Riskom potikala kdove kje.

Prejšnje dni je Skakonček večkrat pomislil, da se je Pikapok morda zmotil, ko mu je prerokoval tako hiter konec, toda zadnje čase je čutil, da se stara. Njegovo lepo okroglo telesce je postalo velo in zgrbančeno. Nič več ni mogel skakati kot včasih in v prsih ga je dušilo. Ko je to spoznal, je uvidel, da je imel Pikapok prav.

(Dalje prihodnjič)

Muki

služi snežnjaku za glavo

Rešitev križanke

Vodoravno: 2. med, 3. terna, 4. dno, 5. meč, 6. cimet.

Navpično: 1. Jeruzalem, 2. med, 7. dno.

Veriga

Vstavi med besedi: kozel-zapor dvo-zložni besedi, ki bosta tvorili s prednjima besedama verigo, kjer bodo besede vezane zlogovno, t. j., pri vsaki dvojici sosednjih besed bo prvi zlog druge besede enak drugemu zlogu prve besede. Torej velja najti le en zlog za dve novi besedi, ki pojasnita, zakaj je prišel kozel v zapor.

Odgovori

1. »Queen Mary«.
 2. Jimmy Braddock.
 3. Bernard Shaw.
 4. Mount Everest.
 5. Black in Scott.
 6. Znamenje olimpijske zastave.
- Krogi pomenijo celine.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matie! Danes se ti prvič oglasim, in zato Te prosim, da me ne vržeš v Tvoj požrešni koš. Povem Ti zgodbi o mojih čevljičkov. Imam hranilnik, ki se zanj jako trudim, da bi čim več prišlo vanj, zato sem ga tudi lansko leto izpraznila. Ker sem ravno rabila čevlje, sem šla z mamico v trgovino in si izbrala lepe lakaste čevljičke in ko sem jih obula je bil lep pomladanski dan.

Seveda par mesecev so bili vedno osnaženi in lepo spravljani po šoli. Ali to je trajalo le malo časa, prišel je deževni dan in bili so premočeni, ni se mi jih ljubilo snažiti in spravljati, zato so kmalu postali grdi, imela sem jih za po dvorišču v lepem in grdem vremenu. In kaj jih je nazadnje čakalo, stara mama jih je nekoč porinila v štedilnik in tako so revčki zgoreli.

Pepel smo pa dali smetanju in tako ni od njih ostalo ne duha ne sluha.

Taka je moja zgodba o čevljičkih št. 29.
Tatjana Remškar, uč. IV. razreda na Viču.

Dragi stric Matie!

Natečaja, razpisanega v »Mladem Jutru« se želim tudi jaz udeležiti, zato Ti opišem zgodbi, ki jo je doživel čevlj s svojim tovarišem. On pripoveduje: »Se kot čisto nov sem služil nekemu malemu toda dobremu podpolkovniku, ki je služboval v nekem mestu v Makedoniji blizu bolgarske meje. Ker je bil pa g. podpolkovnik Slovenec, sem večkrat potoval iz južnih krajev v prelepi slovenski kraj, kjer je bil on doma. Gosp. podpolkovnik pa je imel svaka trgovca, ki je imel nekega vajenca. Bil je zelo priden in storil večkrat uslugo tudi temu gosp. podpolkovniku.

Nekega dne me je podaril gosp. podpolkovnik temu pridnemu vajencu, kateri od začudenja ni vedel, kako bi se zahvalil g. podpolkovniku, obenem pa je bil tudi ponosen, da bo nosil oficirske čevlje. Ne dolgo po tem je moral ta vajenec k vojakom, da odsluži svoj rok za kralja in domovino. Spet sem moral z njim v Makedonijo, toda sedaj v južnejše mesto ob grški meji. Lahko sem gledal vsak dan vrhove silnega Kajmakčalana, seveda le takrat, če nisem bil zaprt v kovaču. Tako sem potoval od Triglava do Kajmak-

čalana, v službi čuvarjev domovine, dokler me ni usoda starosti pustila na tem smetišču.

Mira Uršič dij. II. razr. gimn. v Ptuj.

Dragi stric Matie! Tudi jaz sem se odločil, da se udeležim letošnjega prvega natečaja in upam, da ne zletim v koš. Koša se strašno bojim, ker me je z njim že parkelj preveč zastrašil. Povedal Ti bom zgodbo o gojzerju.

Na poti na postajo zagledam ob vznožju ceste star, razcapan in zapuščen čevlj. Ko ga tako gledam mi začne pripovedovati svojo življensko pot. »Da, ko sem bil še nov, lep, močan in snažen, res pravi gojzer. Vsi tovariši so me zavidali. Kajti služil sem tudi odličnemu dobremu gospodu. Vozil sem se na smučeh, v vlakcu, avtomobilu, ja, celo v aeroplanu. Hodil sem pa tudi na visoke planine in tam užival krasoto naše lepe domovine. Ker pa me je gospodar skrbno negoval in gledal name kakor na samega sebe, zato sem bil tudi vedno lep, čist in snažen. Kakor pa s starim človekom, tako je tudi s starim čevljem; postal sem bolj okoren in gospodar me je dal v pokoj. Nisem pa dolgo užival pokojnine, prišel je neki brezposelni in moral sem nastopiti pri njem službo. Zdaj se je začela pri meni prava trnjeva pot. Čeravno že star in okoren, sem moral vsak dan hoditi po brozgi, vodi in snegu, dokler nisem popolnoma omagal. Torej, ker nisem mogel več služiti namenu, mi je odkazal ta prostor, kjer zdaj ležim kot invalid in nisem za nobeno rabo več.

Stanko Dešnik, dijak r. gimn. v Mariboru.

Dragi stric Matie! Danes se prvič oglasim. Četudi sem vneti bralka Tvojega lista nisem nikoli imela dovolj poguma, da bi se tudi jaz oglasila. Toda danes sem si rekla: »Korajža velja!« Sedaj pa začnem povest, ki sem jo slišala od starega čevlja.

»Rodil sem se v veliki tovarni v mestu Z. Tam so me lepo zavili, ter poslali z množico prijateljev v svet. Z nekaj drugimi sem prišel tudi jaz v Ljubljano. Nekega dne če se ne motim je bilo ravno 1. — je stopil v trgovino gospod, ter me kupil. Ko sem bil lep, sem hodil z njim ob nede-

ljah in praznikih na izprehod pozneje pa v urad. Nekega dne sem imel občutek, kakor da bi se mi rebra potrla. Zato sem se nagnil s peto na stran. Ko je gospod to opazil, me je nesel k zdravniku — čevljarju, ki me je kmalu pozdravil. Sedaj sem bil zopet zdrav. Toda to ni trajalo dolgo. Kmalu sem dobil nove rane in bil vržen v smeti. V smeteh sem premišljeval mojo bridko usodo. Iz premišljevanja me je zbudil brezposelnik, ko me je obul na ne preveč čiste noge.

Od tedaj se je začelo zame hudo življenje. Na njegovih mogah sem prosil z njim od vrat do vrat. In sedaj ležim tu, niti senca nekdanje lepote, star raztrgan čevljar. In čevljar je žalostno obmolknil.

Elza Kremžar

v Ljubljani. uč. II. a razr. k gimn.

Star čevljar! Ko sem sedel pri oknu me nenadoma zbudi iz premišljanja neko mrmranje. Pogledam skozi okno. Pod grmom zagledam star raztrgan čevljar, ki je pripovedoval svoje dogodke svojemu sosedu, izgubljenemu kladivu. Pripovedoval je:

»Da, da, takšnji so ljudje! Dokler sva bila z mojim tovarišem še nova sva hodila po plesih in barih. Ker sem se vedno vrtel kakor iz uma, sem kmalu dobil luknjo v podplatih. Moj gospodar je bil bogat; zato me ni več obul. Rekel je: »E! Saj je dosti beračev; jih pa podarim enemu.« — In res nisem dolgo čakal. Kmalu potrkala na vrata star berač in vstopi. Moj gospodar mu daruje mene in mojega tovariša. Takoj naju je obul. Hodil je od hiše do hiše. Na vsaka vrata je potrkal. Ko sva mu odslužila, naju je zavrgel, ker je dobil druge nekoliko boljše. Mene je vrgel sem, kjer čakam na smrt. Kje je pa moj tovariš, pa sam ne vem. Mislim da se z njim nikoli več ne vidimo.

Aleksander Podlunšek

Hrastnik št. 36

uč. II. a razr. meščanske šole v Trbovljah.

Dragi stric Matic! Poleti, ko sem bila na počitnicah, sem šla nabirat jagode. Kar zagledam ob robu ceste star in raztrgan čevljar, ki je milo tožil. Vprašam ga, zakaj tako toži, tedaj mi je potožil svojo zgodbo, ki se glasi:

»Bil sem pri nekem bogatem gospodu. Ker sem mu bil premajhen, me ni hotel več nositi. Spravil me je na podstrejš.

Nekoč je prišel berač, ki ni imel čevljev, ki me je vzel. Berač me je dolgo nosil, dokler nisem postal neraben. Vrgel me je tu sem, kjer še danes ležim. Tako je čevljar dokončal svojo zgodbo.

Brus Ljubica

uč. II. b. r. Ljubljana, Sv. Florijana ul. 38.

Dragi stric Matic! Oprosti, da Ti nisem že prej pisala. Imela sem hudo angino in nisem mogla izpolniti Tvoje naloge. Takoj, ko sem ozdravela sem hitro šla iskat čevljar. Našla sem ga na smetišču za hišo. Povedal mi je tole zgodbo: Ko sem bil še v trgovini me je kupil minister. Vozil sem se po svetu in videl mnogo lepega. Se v Ameriki sem bil. Videl sem »Lili, malo kraljico noči« in zvestega šarika. Tudi sloni, opice, medvedi in gorile so bili tam. Visoke palače so se dvigale nad mano. Ko sem se pa vrnil v Evropo me je minister podaril svojemu služabniku. Služabnik mi je je pribil na pete gumi, da je bolj tiho hodil. Kmalu me je pa raztrgal in me zagnal na smetišče kjer sem še sedaj in čakam usmiljenja, da me bo kedo vzel, če ne ne vem kaj bo z menoj.

Ani Pavlin

učenka IV. vad. razreda v Podbrezjah.

Čevljar. Zapuščen in pozabljen ležim med kupom starih cunj in črepin. Ah kako je vse minljivo na tem ubogem svetu! Pred nedavnim časom sem bil še občudovan od nešteti ljudi, danes pa zamo še stojem ur, kdaj se me bo kdo usmilil in me rešil. Igubil pa sem že vsako upanje, ne zmeni se nikdo zame. Ko so me v tovarni zgotovili, so me z drugimi čevlji vred poslali v daljne kraje. Vso dolgo pot sem z lahkoto prenašal. V tovarni sem slišal, da so govorili o meni, da sem »prima kvalitete« in gotovo je prima kvaliteta učinka, vala, da sem brez zlih posledic prišel na cilj. V trgovino kamor sem prišel so me takoj dali v izložbo name pa listek: »Model«. Kaj je to, nisem vedel, a zdelo se mi je, da mora biti nekaj imenitnega, saj so se takoj, ko sem prišel ven, ljudje kar drenjali pred izložbo, dasiravno je bilo prej vse prazno. Ponosen sem bil! Biti »model« in vrhutega tako zelo občudovan, to mi karsibodi! Marsikatero dekle si je želelo dobiti me, a kaj pomaga želja, če je žep izprazen. Naenkrat se je izložba odprla in prenesli so me v trgovino in z

neko pripravo, ki ji ne vem imena, so me pomerili miadi lepi gospodične na nogo. Vzradoščena je bila, krasno sem ji pristojal. Odštela je lepe denarce zame in me v skatiji odnesla domov. Doma pt je povedala, da ni v vsem mestu lepših čevljev od mene. Drugi dan se je gđc. oblekla v dolgo belo obleko in obula mene lepe srebrne čevljičke. Ljudje, ki so bili okoli nje, so govorili o poroki, meni docela neznani stvari. Vozili smo se z avtom, videl in slišal sem mnogo novega. Žal sem pa še isti dan doživel nemilo razočaranje in pravo bolečino. Priredili so pojedino s plesom. Prva je zaplesala nevesta in jojmene, ženin je stopil name in zelo odrgnil

meni — modelu, lepo srebrno barvo. Kaj sem takrat občutil ne morem povedati. A to je bil šele začetek! Še in še so hodili po meni in ko je bilo konec zabave, ni bilo sledu o moji lepoti. Zdi se mi, da je bila tudi nevesta razočarana, ko me je natančno pogledala, saj me je podarila prvi prosjakinji, ki je prišla v hišo. A kaj je hotela ubožica s črno-srebrnim čevljem. Nesla me je starinarju in za par dinarčkov prodala. In tu pri starinarju čakam in čakam in kdo ve, ali bom sploh pričakal odrešenja ubogi-model.

Danica Kadunec, dijakinja v Ljubljani
Sv. Petra c. 11.

Zgodba brez besed

Zivka Majcen, dijakinja v Ljubljani, Cankarjevo nab. 1/11.

Dragi Jutrovčki!

Naš zadnji natečaj je dosegel res velik uspeh. Dobili smo toliko pisemc, da smo jih komaj sproti prebirali. Skušali smo objaviti vse dobre spise, vendar se nam ni posrečilo. Primanjkovalo nam je prostora. Zato objavimo na tem mestu imena tistih, ki so nam poslali prav dobre spise, ki jih samo

zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli priobčiti:

Ivan Perman, dijak I. d razr. drž. klas. gimn. v Ljubljani, Olga Štravs, uč. V. razr. v Guštanju, Deržaj Boris, dijak II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Frank Aldo, dijak II. c razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Božo Pisansky, uč. VI. razr. v Kostanjevici, Budič Kristina, uč. I. razr. višje nar. šole v Jese-

Stric Matic deli nagrade

Za nagrade so bili izžrebani:

Borčič Mirjana, uč. IV. razr. pri Uršulinkah v Ljubljani,

Kristan Alojzij, dijak real. gimn. v Kranju,

Aleš Alojzij, dijak meščanske šole v Blejski Dobravi 4²

Cundrič Franc, dijak mešč. šole na Jesenicah,

Boltin Heda, učenka v Lučah pri Ljubnem,

Komotar Nuška, učenka v Školji Loki,

Pečnik Vera, dijakinja real. gimn. v Celju,

Domicelj Uroš, dijak real. gimn. v Mariboru,

Skvarča Vladimir, dijak mešč. šole v Trbovljah II.,

Grosar Boženka, dijakinja mešč. šole v Trbovljah,

Majer Feliks, dijak v Hrašniku,

Pustoslemšek Jože, dijak v Stahovici pri Kamniku.

Kramar Bogdan, dijak IV. gimn. v Kočevju,

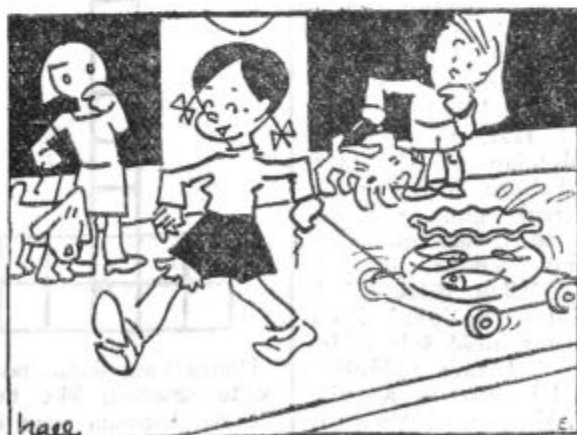
Potočnik Anica, dijakinja v Šoštanju,

Friedrich Nada, dijakinja žen. real. gimn. v Ljubljani.

Vsak nagrajenec dobi lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz »Mlinske knjižnice »Jutra«.

Nov natečaj razpišemo v eni izmed prihodnjih števil. Tisti, ki to pot niso prišli na vrsto pri nagradah, se naj z dvojnem pogumom lotijo novega natečaja!

Iznajdljiva Micika

Anica pelje svojega psa na sprehod. Mirko gre s svojim Pazijem na sprehod. Micika pa nima psa. Ali naj za-

radi tega ostane doma? Ne, to ne gre, zato pelje svoje zlate ribice na sprehod...